

Christifideles laici kezdetű apostoli buzdítás

II. János Pál pápa e szinódus utáni apostoli buzdítása a világi hívőknek az Egyházban és a világban betöltött hivatásáról és küldetéséről szól. Az Opus Dei híveinek 98%-a világi hívő. (I. fejezet 16-17. pont)

2008.05.07.

Meghívottak az életszentségre 16. A világi hívők méltósága akkor tárul föl a maga teljességében, ha látjuk azt az

első és eredeti hivatást, amelyet az Atya Krisztusban a Szentlélek által mindegyiküknek szán: a meghívást az életszentségre, a tökéletes szeretetre. A szent a Krisztus tanítványának ajándékozott méltóság legkiválóbb tanúja.

A II. Vatikáni Zsinatnak az életszentségre meghívottság egyetemes voltáról mondott szavai ragyogóak. Ez a meghívottság az az elsődleges és egyedülálló tulajdonság, mellyel az Egyház minden fiát és leányát fölruházta az a Zsinat, melyet a keresztény élet evangéliumi megújítására hívtak össze. Az életszentségre hívás nem egy általános erkölcsi buzdítás, hanem az Egyház misztériumából fakadó sürgető szükség, amit semmisem helyettesíthet; maga az Egyház ugyanis a választott szőlő, mely által a szőlővesszők élnek és növekednek Krisztus Urunk szent, megszentelő és tápláló életnedvéből;

ő a misztikus Test, melynek tagjai a Főnek, Krisztusnak ugyanabból a szent életéből részesülnek; ő az Úr Jézus szeretett menyasszonya, akiért Önmagát adta, hogy megszentelje. A Szentlélek, aki Jézus emberi természetét Szűz Mária méhében megszentelte, maga van jelen és működik az Egyházban, hogy Isten megtestesült Fiának ugyanazt a szentségét közölje vele.

Ma sürgetőbb, mint valaha, hogy végre minden keresztény az evangéliumi megújulás útjára lépjen és nagylelkűen fogadja az apostoli buzdítást: tudniillik, hogy "szentek legyenek bármilyen körülmények között". Az 1985-ben egybegyűlt rendkívüli szinodus húsz évvel a Zsinat után ezt az igényt hangsúlyozta: "Mivel az Egyház Krisztusban misztérium, az életszentség jelének és eszközének kell tekintenünk

Az Egyházban egész történelme folyamán a legnehezebb körülmények közepette is mindig a szent férfiak és nők voltak a megújulás forrásai és kezdeményezői. Ma buzgón és kitartóan esedezünk Istenhez szentekért." Az Egyházban mindenki, mivel tagja az Egyháznak, megkapja a közös meghívást az életszentségre, és részesedik benne. A meghívás a világi hívőknek is szól az Egyház többi tagjától való minden megkülönböztetés nélkül: "Ezek után mindenki számára nyilvánvaló, hogy minden rendű és állapotú Krisztus-hívő meghívást kap a keresztény élet teljességére és a szeretet tökéletességére." "Így tehát minden Krisztus-hívő meghívást kap az életszentségre és saját állapotának tökéletességére, s ezeket köteles is elérni."

Az életszentségre szóló meghívás a keresztségben gyökerezik és a többi

szentségben, elsősorban a szent Eucharishtiában megismétlődik; a Jézus Krisztust magukra öltött és a Lélekkel átitatott keresztények "szentek"; ezért alkalmasak és kötelesek a bennük létező szentséget tetteikben kifejezni. Pál apostol minden keresztényt állhatatosan arra buzdít, hogy úgy éljen, "amint a szentekhez illik".

A Lélek szerinti élet, melynek gyümölcse a megszentelődés, minden egyes megkereszteltet arra készítet -- és el is várja tőlük --, hogy Jézus Krisztust kövesse és utánozza a boldogságok keresésével, Isten igéjének hallgatásával és a róla való elmélkedéssel, az Egyház liturgikus és szentségi életében való tudatos és tevékeny részvétellel, a magán-, családi és közösségi imádságokkal, az igazságosság éhezésével és szomjazásával, a szeretet parancsának minden körülmények közötti teljesítésével, és a testvérek,

különösen a gyermekek, a szegények és a szenvedők szolgálatával.

Megszentelődés a világban

17. A világi hívők életszentségre szóló hivatása magával hozza, hogy a Lélek szerinti élet különös módon kifejeződjék a világi dolgokhoz való hozzáállásukban és a földi tevékenységekben történő részvételükben. Ismét az apostol figyelmeztet: "Akár mondtok, akár tesztek valamit, tegyetek mindent Urunk Jézus nevében, így adjatok hálát általa Istennek, az Atyának". És a Zsinat, amikor az apostol szavait a világi hívőkre alkalmazza, komolyan figyelmeztet: "Sem a családjáért való fáradozásnak, sem bármilyen világi foglalkozásnak nem szabad kívül esnie lelki életük körén". A szinodusi atyák pedig ezt mondják: "A világi hívők életének egysége rendkívüli fontos; nekik ugyanis a rendes hivatásbeli és társadalmi élettel kell

megszentelődniük. Hogy tehát a hivatásuknak megfeleljenek, a világi hívőknek a mindennapi tevékenységeket úgy kell tekinteniük, mint alkalmat arra, hogy Istenhez kapcsolódva teljesítsék az Ő akaratát, ugyanakkor a többi embernek szolgálva elvezessék őket az Istennel való közösségre Krisztusban."

A világi hívőknek az életszentségre szóló meghívást nem úgy kell felfogniuk, mint kikerülhetetlen, terhes kötelezettséget, hanem inkább mint annak a végtelen szeretetnek ragyogó jelét, mellyel az Atya a maga szentségében újjászülte őket. Így tehát e meghívás lényeges rész, mely nem választható el a keresztség új életétől; következésképpen a világi hívők méltóságának alkotóeleme. Hasonlóképpen az életszentségre szóló meghívás szorosan kötődik a világi hívők küldetéséhez és felelősen betöltendő feladatukhoz az Egyházban és a világban. Maga az

életszentség ugyanis, melyet megélnék, s amely részesedés az Egyház életszentségében, elsődlegesen és alapvetően hozzájárul az Egyház építéséhez, amennyiben az a "szentek közössége". Ezekből fakadóan a hittől megvilágosított szem előtt csodálatos távlat tárul föl: megszámlálhatatlan világi Krisztus-hívó -- férfiak és asszonyok, akik az életben és a mindennapi tevékenységben gyakran észrevétlenek vagy meg nem becsültek, e világnagyjai előtt ismeretlenek, az Atya azonban szeretettel szemléli őket -- fáradhatatlan munkássá válik az Úr szőlejében; alázatosak, de nagy mesterek Isten kegyelmének hatalmából, akik az emberi történelemben Isten országának növekedéséért fáradoznak.

Továbbá az életszentség lényegi alap és pótolhatatlan föltétel az Egyház üdvözítő küldetésének teljesítéséhez.

Az Egyház életszentsége valóban apostoli munkásságának és missziós lendületének titkos forrása és csalhatatlan mértéke. Az Egyház, Krisztus menyasszonya abban a mértékben válik a Szentlélektől termékeny anyává, amilyen mértékben engedi magát Krisztustól szeretni és viszonzszereti Őt.

Térjünk vissza a szentírási képhez. A szőlővesszők azért sarjadnak és növekednek, mert a szőlőtőhöz tartoznak: "Amint a szőlővessző nem teremhet maga, csak ha a szőlőtőn marad, úgy ti sem, ha nem maradtok bennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki bennem marad, s én benne, az bő termést hoz. Mert nélkülem semmit sem tehettek."

Meg kell most emlékeznünk azokról a világi hívőkről, férfiakról és nőkről, akiket az Egyház a szinodus hónapja alatt sorolt a boldogok és szentek közé. Isten egyetemes népe, és

elsőként a világi Krisztus-hívők, maguk előtt látják az életszentség új példáit és a hősi erények új tanúit, akik az emberi élet általános feltételei mellett töltötték be hivatásukat. Amint a szinodusi atyák is megerősítették: "A részegyházak, s különösen az úgynevezett fiatal egyházak vegyék észre tagjaik között azokat a férfiakat és nőket, akik az általános életkörülmények között és a házasságban szentül éltek, és mások számára példakép lehetnek, hogy alkalomadtán boldoggá és szentté avatásra javasolják őket."

A világi hívők egyházi helyzetének meghatározását célzó megfontolások végén hadd idézzük emlékezetünkbe Nagy Szent Leó nevezetes figyelmeztetését: "Ismerd föl, keresztény, a te méltóságodat!" Szent Maximus torinói püspök hasonló szavakkal tanította azokat, akik megkapták a szent keresztség kenetét: "Szemléljétek tehát azt a

tisztességet, melyet ebben a
misztériumban nyertetek el!"
Minden megkeresztelt mérlegelje
Szent Ágoston szavait: "Örvendjünk
és adjunk hálát, mert nemcsak
keresztényekké, hanem Krisztussá
lettünk... Csodálkozzatok és
örvendezzetek: Krisztussá lettünk!"

A keresztény méltóság, mely az
Egyház minden tagja egyenlőségének
forrása, megerősíti és fejleszti a
közösség és a testvériség lelkét,
egyszersmind a világi hívők apostoli
és missziós lendületének titkos ereje.
Ez az a méltóság, amely a legtöbbre
kötelez; a munkások méltósága,
akiket az Úr a szőlejébe dolgozni
hívott. Amint a Zsinat
megfogalmazásában olvassuk:
"Minden laikusra vár tehát a
nagyyszerű feladat, hogy az üdvösség
istenti terve minden idők és minden
földrész valamennyi emberéhez
egyre inkább eljusson."

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/
christifideles-laici-kezdetu-apostoli-
buzditas/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/christifideles-laici-kezdetu-apostoli-buzditas/) (2025.08.08.)